

ENTERRAMENT - MN. JOSEP BASTARDAS I VILALTA

La Seu de Manresa / 18-12-2015

Ap 21,1-5a.6b-7 // Jn 6,51-58

Ben a prop de Nadal, quasi sense fer fressa, amb la discreció que li era pròpia, cercant sempre molt més el bé dels altres que el bé propi, ens ha deixat Mn. Josep Bastardas i Vilalta. I ho ha fet després d'una llarga i fecunda vida sacerdotal, estimant i servint la nostra Església de Vic. Els ministeris que en la seva vida sacerdotal li han estat encomanats l'han portat al nord, al centre i al sud de la nostra diòcesi; a la formació dels seminaristes i l'atenció a Càritas; al servei a la catequesi i a la música sacra; a exercir el servei de rector de parròquies i confessor de religioses; a servir com a membre dels capítols de la catedral de Vic i de la basílica de la Seu de Manresa; a ser vicari episcopal i germà sacerdot atenent els qui necessitaven la seva paraula de consol i la seva mà amiga. Avui, doncs, acomiadem un germà sacerdot, cridat a la casa del Pare, junyint en el nostre cor el dolor de la separació i el goig de l'acció de gràcies a Déu, perquè Mn. Josep Bastardas ha exercit sempre el seu sacerdoci amb el zel propi del qui se sap servidor dels germans en la fidelitat a l'Església. Però no sols això, sinó que avui acomiadem un gran home, una gran persona que, en la fidelitat a la vocació sacerdotal, ha sabut fer-se germà i amic de tots. L'acomiadem portant en el nostre cor tants i tants records de tot el bé que ens ha fet amb els seus serveis, les seves paraules amables, la seva mirada atenta. Records que porteu al cor molt especialment els seus familiars, els germans sacerdots, els amics i tots els qui vàreu compartir amb ell treballs i preocupacions, alegries i tristeses, il·lusions i fracassos, tant en les parròquies com en les associacions.

Mn. Josep Bastardas és dels sacerdots que en la seva joventut van viure el gran do per a l'Església que és l'esdeveniment del Concili Vaticà II. Tot just el passat 8 de desembre, solemnitat de la Concepció Immaculada de Maria, es complien els cinquanta anys de la clausura d'aquest concili i, amb aquest motiu, el papa Francesc obria per a tota l'Església l'Any Sant de la Misericòrdia. I ell mateix, en la butlla de convocatòria d'aquest any sant, ens diu: «L'Església sent la necessitat de mantenir viu l'esdeveniment del Concili Vaticà II. Per a ella s'iniciava un nou període de la seva història. Els Pares reunits en el Concili havien percebut intensament, com un veritable buf de l'Esperit, l'exigència de parlar als homes del seu temps d'una manera més comprensible. Esfondrades les muralles que per molt temps havien reclòs l'Església en una ciutatella privilegiada, havia arribat el temps d'anunciar l'Evangelí d'una manera nova. Una nova etapa en l'evangelització de sempre. Un nou compromís per a tots els cristians de testimoniar amb major entusiasme i convicció la pròpia fe. L'Església sentia la responsabilitat de ser en el món signe viu de l'amor del Pare» (núm. 4).

Amb el desig de servir l'Església en el temps que el Senyor li concedia de viure i amb el neguit de fer arribar a tots els homes la bona nova de l'amor de Déu, mossèn Josep, com tots els sacerdots d'aquesta diòcesi, va exercir el ministeri sacerdotal a favor dels homes i dones del nostre temps tenint com a brúixola el Concili Vaticà II. I ho va fer amb dedicació, sense parar esment en les forces esmerçades i en la vida lliurada. Ha estat una

vida intensa lliurada en dedicació i en treball, en somnis i en projectes, en lluites i alegries.

Quin fou el secret de la vida d'aquest sacerdot de Crist? Quin ha estat el secret de la vida lliurada del tot de Mn. Josep Bastardas? En la primera lectura hem escoltat un fragment del llibre de l'Apocalipsi en què el profeta diu: *Vaig veure un cel nou i una terra nova*. Aquesta és la mirada àmplia del cristià que sap que hi ha un horitzó sempre obert, que hi ha un futur al seu davant, que hi ha una plenitud més enllà de les nostres petites coses de cada dia. Aquesta és la mirada del sacerdot enmig del Poble de Déu: la mirada de l'esperança, la certesa de la plenitud. El sacerdot és herald del món nou, de la humanitat nova, fonamentada en Crist, l'home nou. Però, al mateix temps, en el cor del cristià hi ha també la certesa que les realitats nostres de cada dia —els nostres treballs, les nostres pregàries, les nostres realitzacions petites de veritat i d'amor— tenen un valor d'eternitat. No hi ha res de la nostra curta vida, de la nostra pobra vida que unit a Crist no tingui valor d'eternitat. El nostre treball, la nostra dedicació, el nostre sofriment, sobretot el nostre amor, no es perdran mai. Cada realitat nostra unida a Crist és llavor, sembra del cel nou i la terra nova. La vida de mossèn Josep, sacerdot de Crist, ha estat, doncs, la del gra de blat que ara cau a terra i mor, però que, unida a la mort i resurrecció de Jesucrist, donarà el fruit de la novetat que no mor mai, quan Déu mateix dirà aquelles paraules de l'Apocalipsi que hem escoltat: *Jo faré que tot sigui nou*.

Germans estimats, aquesta és l'esperança que omple el nostre cor en aquests moments de dolor per la separació. La seva vida ha estat lliurada a Déu i acceptada com a ofrena de salvació unida a Crist, l'únic salvador de tots els homes, l'únic en el qual tota persona i tot el món arriba a la seva plenitud. La nostra esperança, doncs, ens fa mirar Crist, el rostre de la misericòrdia del Pare. L'amor misericordiós de Déu per la humanitat el porta a lliurar el seu Fill a la mort en creu, perquè la seva mort sigui el preu del nostre rescat del poder del pecat i de la mort. Per això la nostra mirada d'esperança ens fa veure que el qui en aquesta vida ha estat ministre de misericòrdia abundosa del Senyor a favor del poble, en el moment del seu traspàs certament que ha experimentat, com sempre havia cregut i esperat, la misericòrdia divina que perdona i purifica. El seu traspàs ha estat per a anar a la casa del Pare, a gaudir de la visió eterna de Déu, en qui cregué, en qui esperà i a qui estimà durant tota la seva vida. Però, també, la nostra esperança és que tot el que ell ha viscut, ha estimat, ha treballat, ha estat també ara acollit per l'amor de Déu, per tal que doni fruit de vida cristiana autèntica enmig del poble que ell estima.

En l'evangeli hem escoltat aquestes paraules que ens omplen també d'esperança: *Jo sóc el pa viu baixat del cel... Qui menja la meva carn i beu la meva sang té vida eterna i jo el ressuscitaré el darrer dia*. Mn. Josep Bastardas es va alimentar durant tota la seva, amb cor ple de fe, del pa de l'Eucaristia. La celebració de la missa quotidiana és el centre de la vida del sacerdot. La gran esperança de la certesa de l'amor de Déu a favor de la humanitat té en cada eucaristia la font i el cimal. El que creiem es fa present en el sagrament, ens ho fa tastar. L'Eucaristia és aliment d'esperança en el cor del cristià. La promesa de Crist és clara: qui s'alimenta del seu Cos té la promesa de la vida eterna i de la resurrecció.

Aquesta és l'esperança plena del cristià: el Déu de la vida, Déu de l'amor, no ens ha creat per a morir, sinó perquè en ell tinguem vida eterna i àdhuc el nostre cos moridor és cridat a participar de la vida de glòria que brolla de la mort i resurrecció de nostre Senyor Jesucrist. La nostra esperança és clara: el nostre germà ha estat cridat a participar de la vida per sempre en el cel, on, com ens ha dit el llibre de l'Apocalipsi, Déu mateix eixugarà les llàgrimes dels nostres ulls i no existirà més la mort, ni dol, ni crits, ni penes. Nosaltres tenim l'esperança que neix de la fe que la vida eterna, que fou sembrada en el cor del nostre germà el dia del seu baptisme, arribarà a la seva plenitud quan Crist es manifesti ple de glòria i de majestat a la fi dels segles.

L'Eucaristia és un tast, una primícia del que serà la vida per sempre en la plenitud de Déu. L'Eucaristia és per a nosaltres un espai d'esperança. El que serà definitivament, ara se'ns dona en esperança. Per això en el moment de la mort d'un germà nostre celebrem l'Eucaristia, perquè la presència de Crist mort i ressuscitat ompli el nostre cor de l'esperança que mai no mor. Però també tenim la certesa que l'Eucaristia, en quant és la donació de Crist a favor nostre, quan es oferta pel nostre germà que ens ha deixat es converteix per a ell en la força de l'amor que amoreix i guareix les ferides pròpies del llarg camí de pelegrinatge vers la casa del Pare.

Ha estat en els inicis de l'Any de la Misericòrdia que Mn. Bastardas ha estat cridat a passar d'aquest món a la pàtria definitiva de la vida per sempre davant de Déu. La misericòrdia divina és la que demanem per al nostre germà. Nosaltres, pregant per ell, fem l'obra de misericòrdia de demanar al Senyor que usi de misericòrdia amb ell i el purifiqui de totes les restes del pecat que poguessin restar en el seu cor i, així, gaudeixi ara per sempre de la felicitat que mai no s'acaba en la visió de la Veritat i l'Amor que és Déu. L'encomanem a santa Maria, Mare de Déu de l'Esperança i Mare de Misericòrdia, perquè el porti de la seva mà a contemplar cara a cara la bellesa del rostre del seu Fill, Jesús, en el qual els homes trobem la plenitud de la dolcesa i la tendresa de l'amor misericordiós de Déu.